

Моурінью

Юрій Гундарєв

Головний невдоволено сплюнув.

- Йоли, ну, хто ж так б'є?

Він, не відводячи чорних врубелівських очей від м'яча, що метався по спортивному майданчику, знервовано зробив ковток "пепсі-коли".

- Чому флангами не працюємо? Що, так у центрі й стовбичитимемо всю гру? - несамовито волає головний своїм підопічним, що час від часу винувато поглядають на нього.

- Чого ти вилупився на мене, ти краще грай давай! - не вгамовується тренер.

Справді, така важлива гра - фінал дев'ятих класів (сім на сім на шкільному гандбольному майданчику, натовп вболівальників - учителі, навіть директриса, батьки, однокласники, й найголовніше, однокласниці!), але нічого не виходить. Абсолютно нічого-го!

Ще й рахунок - 0:0 - на останніх хвилинах матчу. Один щонайменший ляп - і гаплик!

- Моурінью, - шепоче на вухо головному тендітна, не дуже, напевно, вродлива, рудоволоса й веснянкувата дівчинка, - ти б краще Мессі замінив, він сьогодні зовсім ніякий: постійно маже!

Моурінью різко повертає аристократичне обличчя до своєї порадниці, що дивиться на нього як на божество - із захопленням й водночас острахом: мовляв, вибач мене, нікчемну й дурну, але всією душею хочу допомогти тобі, й все ж Мессі сьогодні й справді зовсім ніякий...

- Яно, - тихо каже Моурінью рудій дівчинці, - а ти, здається, маєш рацію: Мессі, будемо міняти...

- Судде! - ламким голосом кричить Моурінью. У нас заміна. Замість Мессі - ось цей.

Головний киває на повненького добродушного хлопчика, який ще не заслужив гучного імені, але, певно, радіє, що несподівано отримав зоряний шанс замінити самого Мессі.

- Мессі, - уїдливо скрививши ще зовсім дитячі губи, каже Моурінью присадкуватому хлопцеві, що змахує з чола крапельки поту, - ти сьогодні додав мені сивого волосся... Геть оборзів!

- Розумієш, Моурінью, - непевно виправдовується Мессі, - вони...

- Заткни пельку! - роздратовано шипить головний, адже саме у цю мить м'яч рикошетом від товстуна, який щойно вийшов на заміну, влітає у ворота суперників.

- Го-о-о-л!!! - в єдиному хорі зливаються голоси уболівальників.

Лунає фінальний свисток. Матч завершено.

- Моурінью, ти - геній! - захоплено голосить Яна, змахуючи веснянкуватою рукою несподівані сльозинки.

- Зараз вони по повній отримають від мене - дотягли до останнього!

Моуріньо віщає пристрасно, навіть зневажливо. Але якщо уважно придивитися, то можна помітити, що зараз це вже не грізний головний тренер, а худенький тринадцятирічний хлопчик з розбитими уродженою хворобою ніжками, що безживно звисають з лавки.

- Найголовніше - ми перемогли, - втішає головного віддана супутниця, подаючи йому маленькі милиці і допомагаючи підвестися.

- Yes! - бешкетливо кричить Моуріньо, роблячи рукою, що ледь не впустила милицю, непристойний жест.

Вони залишають шкільний стадіончик останніми. Руда дівчинка, що несе пакетик з "пепсі-колою", і тренер, який зміг таки видерти перемогу.